

man her bevæger fig. — Hvad for Ekſempel Spørgſmaalet om ſelve Værdiansættelſen angaar, ſaa har den høitærede Miniſter allerede gjort nogle Bemærkninger med Henſyn til, hvad det ærede 4de Medlem for 1ſte Kredſ ytrede. Jeg ſkal tilføje, at det forekommer mig, at være ganſte klart og at ligge i § 28, at der ikke kan eller ſkal foretages en Vurdering en Gang for alle, hvorved det ſaa maa have ſin Forbliven med Henſyn til Anſættelſen af Bygningsſkyld, thi hvis det var Tilfældet, kunde der jo ikke tages Henſyn til Forringelſe ved Brug og Væde. Det er alſaa ganſte klart, mener jeg, at det maa ſtaa enhver Ejer af en ſaadan Bygning frit for, naar han mener, at der er indtraadt en ſaadan Forringelſe, at Skatteværdien bør nedſættes, ſaa at forlange Omtakſation. Uagtet det ikke udtrykkeligt ſtaa undtagen med Henſyn til den forſte Takſation, at den kan indantes for Amtmanden, mener jeg, at det følger af Lovforſlagets hele Konſtruktion, at ſaaledes maa det være. Den Vanſkelighed vil derfor, synes jeg, egentlig ikke frembyde fig, at der vil være noget ſærligt at bemærke om Værdiansættelſen. — Jeg ſlutter mig ganſte til, hvad den høitærede Miniſter bemærkede, at man ikke kan gaa ind paa en Brugsanſættelſe, det maa være en Anſættelſe overensſtemmende med de Grundtanker, den høitærede Miniſter har udtrykt i Lovforſlaget. — Paa ſamme Maade gaar det med dette, at man ſkal blive ved at ſvare Bygningsſkyld, ſelv om man ikke længere har den fulde Brug eller den fulde Nytte af Ejendommen. Ja, ſaaledes gaar det ogſaa til nu med Henſyn til Bygningsſkyld til Staten, den ſvares ogſaa af Bygningerne, ſelv om man har et mindre Udbytte af dem, ſelv om man ſiger, at nu ere de for ſtore til den Drift, man har. Saa længe man har dem og benytter dem, ſkal Afgiften ſvares. Det ſtaa jo Ejereren frit for at gøre noget om ved dem eller rive noget ned af dem, hvis han synes, de ere for ſtore, dertil er der intet at ſige.

Det kunde være friſtende at gaa ind paa en nærmere Paaviſning af, hvilke national-økonomiſke Vilddfarelſer, om jeg ſaa maa ſige, det ærede 2det Medlem for 10de Kredſ (Voſſen) gjorde fig ſkyldig i ved hele hans Betragtning. Men jeg tror, jeg vilde opholde det høje Ting forlænge, hvis jeg vilde gaa ind paa en dybere Underſøgelse deraf, og jeg ſkal derfor kun tillade mig at gøre nogle ganſte korte, ſtiſkerende Bemærkninger. — Det ærede Medlem ytrede, at man jo hidtil har været fri for at ſvare Afgift af de Bygninger, der her er Tale om, og naar det var Tilfældet, vilde det være et Brud paa de konſervative Principper, hvis man nu

vilde paalægge dem en Skat. Han nævnte navnlig, hvorledes man bar fig ad, da man egaliserede Hartkornet og gav Erſtattung til de privilegerede i 1850. Men det ærede Medlem glemte derved ganſte, at det var en lovbeſtemt Fritagelſe, ſom de vedkommende havde, og den kunde man ikke tage fra dem; der var gjort en udtrykkelig Undtagelſe for de vedkommende, det var et Privilegium, der ſkulde afløſes, alſaa en Del af Ejendomsretten, der maatte godtgøres. Dette er noget helt andet. De Folk, der have opført Bygninger, have ikke noget ſom helſt Privilegium paa at være fri, de maa ſnarere have ſiddet i en ſtadig Forventning om, at man en Gang vilde komme til at opdage dem og finde, at de egentlig uden Grund ere fritagne for at ſvare Afgift. — Men desuden er det heller ikke andet end at blive i det Spor, ſom Lovgivningen har fulgt i den ſidſte Halvdel af dette Aarhundrede, netop at lægge Skat paa Bygninger. Væde Medlemmer kende uden Tvivl Loven af 1857 for Kjøbenhavns Vedkommende om Bæftatning af faſte Ejendomme i Kjøbenhavn. Jeg har ofte haft Lejlighed til at omtale, at der paa Frederiksberg blev indført Grundtakſtbæftatning i 1861. I Handelspladſerne er der ligeledes indført en ſaadan, og i alle danſke Købstæder er der indført en Bæftatning ifølge Lov af 11te Febr. 1863, en Bæftatning, der vel ikke var en fuldstændig ny Bæftatning, men dog en Ordning af Bæftatningen, ſom kan medføre en betydelig Forøgelſe i Byrderne og mange Steder har gjort det, en Lov, der forudſætter ſelv, at der kan finde en Reviſion af den Sted efter 20 Mars Forløb og forudſætter ogſaa, at det er en meget naturlig Vej, at man lægger Skat paa Grunde og Bygninger i Købstæderne. Man har ligeledes ved Forſlaget om Bæftatning i Sundbyerne, ſom vi have haft for i de ſenere Rigsdagſſamlinger, været inde paa det ſamme Princip. Det, der her er Tale om, er alſaa ikke noget nyt, men blot at blive i det Spor, ſom Lovgivningsmagten har fulgt og anerkendt. — Det er alſaa efter min Mening, om jeg ſaa maa ſige, en fuldstændig Miſforſtaelſe, at man taler om en Konſtitution af nogen Del af Ejendomsværdien ved at lægge Skat paa den. Hvis man kunde tale ſaaledes, hvilken Maſſe af Værdier vilde man da ikke efterhaanden have konſificeret paa Frederiksberg og i en Mængde andre Kommuner? Da vilde Kommunen Aar efter Aar konſificere en Del af vore Ejendomme for os, der have Ejendomme paa diſſe Steder; thi diſſe Skatter ere i en ſtadig Stigen, maa jeg desværre ſige. Det er dog paa ingen Maade